

Om å spare milliarder ^{HD} 10/3-93

Finansminister og Kleppe-utvalg har gjort det tillatt å peke på at landet må spare 5 milliarder, fra sykelønn, trygder og sosiale ytelser. Kommunene har store og voksende sosialutbetalinger langt over den økonomiske evne. Nær 200.000 arbeidsledige må ha noe å leve av. Flere familier har bare en forsørger, som sannelig må henge i. Selv med en moderat prisvekst på en del områder er offentlige utgifter som transport, barnehager og husleier økt. Flere blir fattigere og økonomisk presset.

Men på et viktig område ansees det ikke tekkelig og korrekt å antyde at landet bruker mer penger enn vi har råd til. På innvandringspolitikken. En innsender i Aftenposten beroliget oss feilaktig med at balkankrigsflyktningene kostet kr 90,- pr. nordmann. Da det ble nødvendig å redusere antall kvoteflyktninger for å få plass til, også økonomisk, jugoslaven, steg det et protestskrik. Den alminnelige snille nordmann tror fremdeles at treet vokser inn i himmelen. Flyktningbudsjettets ca. 3 mill. nyttiggjøres for en del i arbeidsplasser. Til to private stiftelser, NOAS og Antirasistisk senter, går det millionbeløp, som de

ikke er ansvarlige for å gi regnskap for. Hovedoppgaven for disse «statsdrevne» private organisasjonene er å finne feil eller smutthull i norske myndigheters behandling av søknader om oppholdstillatelse. Avviste kan reise sak mot staten, og staten betaler advokater etc. Ole Brumm-land! Burde være helt unødvendige organisasjoner.

Familiegjenforeningen koster. Nylig ble en somalier sendt med 3-måneders billett på leting etter familie. Hvor nødvendig er det for ham å være i Norge når han forutsetningsvis kan være i eller nær hjemlandet i et kvart år? Angivelig kommer innvandrerne for å søke beskyttelse i Norge. 2 til 5 prosent får av den grunn bli som flyktninger. Men det store flertall skulde teoretisk vende hjem igjen, som chilenerne, når forholdene i hjemlandet har normalisert seg. Millioner i en overbefolket fattig tredje verden kunne trenge opphold på humanitært grunnlag i Norge. Det er bare de som har hatt midler og tiltak til å reise så langt, som får sjansen. Når de så kan ta familien etter på statens bekostning, er de reddet fra fattigdommen. De kan være med og dele de velferdstiltak norske skattebetaler har bygget opp gjennom en årrekke, — og nå ser man bunnen i krukken.

Kommuner og stat, ofte i fellesskap gjennom Husbanken, må skaffe innvandrerne et sted å bo, betale etablering, sosialhjelp, tilskudd til bl.a. fremmede menigheter, skoleundervisning på innvandrernes eget språk. Kravene øker. Nylig kunne Aftenposten fortelle at Koranen må inn i skolen. Pressen forbigår i snillhet Kommunal rapportens omtalte av problemene med innvandrerne i skole- og ungdomsmiljøer, slik det brutalt nådde en topp med knivstikkerdramaet på Hersleb. Nylig herjet pøbel på en danskeferge, der en ungdomsgjeng tyrkere var innblandet. Innvandringspolitikken har glidd ut av kontroll. Hvor mange av innvandrerne er, selv med barnetrygd etc. i stand til å skaffe familien og seg selv det nødvendige utkomme? Hvem har gitt politikerne mandat til å la innvandringspolitikken komme så langt? Hvem har gitt politikerne mandat til å la innvandringspolitikken bli en så stor — også økonomisk belastning?

Anton Olstad

102809